PROGRAMMA

Quo,

Ad VICTORIAM RESURGENTIS NOSTRI REDEMTORIS,

Devota mente recolendam, cives Academici admonentur;

Rectore Academiæ Roſtochienſis
JOACHIMO STOCKMANNO,
Phil. & Med. D. ac Prof.

P. P. Roſtochij ſub ſigillo Rectoratus 14. *Aprilis An.* 1650.

ROSTOCHII,
Typis NICOLAI KILII, Acad. Typogr.
Anno M. DC. L.

QVámvis, qvod nuper monuimus, varia, eaq; famoſiſſima paſſim in orbe terrarum geſta legantur bella, & ex bellis natæ victoriæ, victorijs parti triumphi; Extra dubium tamen eſt, quin id ipſum, inter infenſiſſimum humani generis hoſtem Satanam, & omnipotentem noſtrum protectorem Jeſum Chriſtum, paſſionis tempore geſtum ſacrum bellum, indeq; reſurrectionis tempore nata victoria, & tempore aſcenſionis celebrandus triumphus, quibusvis famoſiſſimis famoſiora ſint bellis, victorijs, triumphis. Romanam hiſtoriam quod attinet, Pompeium de proſcriptis Africanis triumphantem, elephantis loco equorum, uſum, Plinius ſcribit, Cujus magnificentiam Antoninus ſuperaturus, Pharſalica victoria tumidus, Leones currui triumphanti adjugavit. Claudi⁹, Græcis ſubactis, Romam, disjecta mœniorum parte, albis caballis vectus, veſte purpurea ſtellis diſtincta, & intertextâ corona redimitus Urbem ingreſſus, croco per plateas ſparſo, victimis cœſis, divini numinis inſtar à populo adoratus eſt, Quintius Flaminius victoria adverſus potentiſſimum hoſtem,

WELLCOME LIBRARY INSTITUTE
58700/51

hoſtem, Philippum Macedonem obtenta, Theſſala oppugnata, mille & ducentis civibus ex Achæorum poteſtate liberatis, prælatâ peltâ & ſariſſa Macedonica, triumphum ſpectatiſſimum egit. De L. Siccio ſive Sicino dentato vix credibilia referuntur, centies & vicies in aciem deſcendiſſe, ſena ſupertricena ſpolia ex hoſte retuliſſe, cives quatuordecim ſervaſſe, quinq; & quadraginta vulnera adverſa excepiſſe, averſum nullum; novem triumphales Imperatorum currus ſecutum, totius Civitatis oculos numeroſa donorum pompâ in ſe concitaſſe, cum ei triumphanti præferrentur, aureæ coronæ octo, civicæ quatuordecim, murales tres, obſidionalis una, torques tres & octoginta ſuper centum, armillæ centum quadraginta, haſtæ octodecim, phaleræ quinæ & vicenæ, ornamenta etiam legioni, nedum militi ſatis multa. Sed reſervemus ſuo tempori triumphum noſtri victoris, cujus magnificentiam Regius Propheta David graphicè denunciavit, dicens: Currus Dei cum millies millibus lætantium Dominus in ijs in Sinai Sancto; aſcendit in altum, captivam captivitatē duxit, dedit dona hominib⁹ Deus noſter ad ſalvandum, & Dominus educens è morte. Unde liquet ſi cum triumpho cœlum conſcendentis noſtri triumphatoris quicunq; alij conferantur

triumphi, ſtatim vileſcere omnes, & minorum ſtellarum inſtar majori ſolis jubare obliterari; itidéq; omnes omniũ ætatũ victorias umbræ inſtar evaneſcere, ſi cum hodierna victoria conferantur. *Sive*, præter alias ex ſacro codice admiratione dignas, illam ex profana hiſtoria præcipuè admireris, quam Tamyris Regina Scytarum contra Aſſyrios obtinuit, quando ducenta millia hoſtium una acie trucidavit, tanta cæde, ut ne nuntius quidem luctuoſiſſimæ cladis ſuperfuerit; *Sive*, quam Locrenſes contra Crotoniatas, Alexander contra Darium, Romani contra Aſdrubalem, *ſive* quamcunq; aliam admireris victoriam. Etenim victor hic noſter non Indos, quos Bachus, non Sardos, quos Lucius Attilius, non Illyrios, quos Livius Salinator, non Salentinos, quos M. Attilius Regulus, non Ligures, quos Paulus Æmilius junior, non Sabinos, quos Menenius Aggrippa, non Veios, quos Furius Camillus debellarunt, ſed orbem univerſum, nec orbem tantum univerſum, ſed & orcum ſibi ſubjecit, ejusq; clauſtra perrumpens, non aprum Erymanthium, ſed tricipitem cerberum, leviathan, Behemothum omnesq; infernales exercitus profligavit, unoq; ictu validiſſimos quatuor hoſtes, peccatum, mortem, Diabolum, mundum, proſtravit.

Et quidem Victoria hæcce eò eſt mirabilior & rarior, quod non cataphractorum validâ manu, mul-

multisq; militum Legionibus accitis,ſed indupe-
ratore noſtro ſolo torcular calcante, non ſtrata-
gemate, ſed aperto Marte,obtenta ſit. Deſcendit
ſolus,aſcendit & reſurrexit magno cum beatorũ
agmine, in quo & Adamum Protoplaſtum fuiſſe
Epiphanius ſcribit,ſtipatus. Expedire tàm præ-
clara facinora,nec Seraphin, Cherubimve, totaq;
Angelica cohors, nec Enochi coram Deo inte-
gritas,nec Noachi juſtitia, nec Abrahæ fiducia,
nec Moyſis ſanctitas,nec Davidis pietas, nec Sa-
lomonis ſapientia potuit. Solus repertus eſt He-
ros geminæ ſubſtantiæ,tàm fortes hoſtium impe-
tus ſuſtinere, & iram Jehovæ ſedare qui valuit.
Solus hicce Servator noſter victoriam hancce
admirabilem ſibi vendicat,nec eſt quiſquam,qui
quicquam laudis ei decerpat. Achillem de hoſti-
bus triumphantem deprædicat Homerus; aſt
eundem ad mortis præſagium exhorruiſſe idem
notat. Achilles noſter mortem non modò non
expavit, vel timuit, ſed eandem potius commi-
nuit,contrivit & abſorpſit, manubias & ſpolia,
non arbuſculam balſami, aut imaginem ſuam
gemmis decoratam,uti Cneius Pompeius, non
ſigna ærea,ut L. Mammius, non exanime corpus
Cleopatræ,uti Auguſtus; ſed mortis ſpicula, pal-
mam pacis, omnesq; infernales cohortes in tri-
umphum ducens Oſeæ illud inclamavit: Ero pe-
ſtis tua,O Mors,& morſus tuus,ô infernus.

Cæterum victores etiam meritis laudibus & Epinicijs celebrari ſolitos, ex hiſtoriis conſtat. Sic Traianus potentiſſimus Romanorum imperator tanta rebus geſtis meritus eſt præconia, ut à ſenatu Romano optimus cognominatus ſit, & remedium malorum divinitus datum. Inprimis ob cruentisſimam illam â Dacorum Rege reportatam victoriam, ubi, deficientibus linteis quibus vulnera militum obligarentur, proprium paludamentum in hunc uſum ſcindere non recuſavit. Sed quid Traianum ita laudari ad nos attinet? victor noſter Jeſus Chriſtus, verè optimus eſt, quia omnis boni fons eſt, & homo eſt ſanctiſſimus, & ex grege peccatorum exemptus immaculatus agnus.

Remedium divinitus datum eſt, quia ex ſinu Patris ſui cæleſtis, propter nos homines & noſtram ſalutem é cælis deſcendit, & contra mortale peccati venenum (quod virulentiſſimus ſerpens Diabolus noſtris Protoplaſtis, nobisq; in illis, in Paradiſo propinarat) præſentiſſimam attulit medicinam, nec illam ex ſciſſæ tunicæ faſciis, ſed ex dilaniato proprio corpore & inde largiter profuſo ſanguine præparatum, præſentiſſimum alexipharmacum. aſt! O admirandum divini conſilij myſterium, Dux vitæ & Dominus gloriæ cruci affigitur, ut homo æterni patibuli reus abſolvatur; Deus immortalis moritur, ut homo

morta-

mortalis vivat; in humanis quidem bellicum illud axioma Curtij ſortitur locum, quod victoria capite ſummi Ducis emi non debeat, quare etiam Iſraelitæ Regem ſuum Davidem decem millibus æquiparabant, & ut domi extra aciem teliq; jactum tutus reſidere vellet, rogabant. Hoc autem in bello ipſe Rex Regum & Dominus Dominantium, ut vitam impenderet, neceſſe fuit, nec enim conteri potuit caput ſerpentis, niſi calcaneum hujus noſtri Ducis admorderet; agnus erat dux noſter, in agno Paſchali Judaico præfiguratus, ergo erat mactandus; Vir dolorum erat præviſus, ergo maximis doloribus erat cruciandus; Davidi, illi Paſtoritio Heroi, ſine armis bellicis Goliathum fundenti erat aſſimilandus, ergo omnipotentia divina (Saulis gladiꝰ) quoad tempus erat deponenda; Vermis erat denominatus, ergo ſibi ſub lapide vermiculorum inſtar voluit eſſe locum; Jonæ erat antitypus, ergo ventri ſepulchrali terræ, ingentis quaſi piſcis, omnia viventia deglutientis in tertium usq; diem debuit eſſe incluſus. Non autem eſt, ut ob id, de hoc noſtri redemptoris calcaneum vulnerati, agni mactati, vermiculi lapide obruti, Jonæ triduum ſepulti, victoriâ, minus benè ſperemus; ſuſtinuit ille exiguum in calcaneo morſum, ut hoſti caput diminueret, & cum aculeo, quem in vulnere amiſit, omnem ulterius nocendi vim adimeret; ver-

micu-

miculus ſub lapide deprehenſus, parva eſca mortis factus eſt, ut nos faucibus illius eriperet, & ad magnam illam cæleſtem omnium credentium Metropolin reduceret; ſepultus eſt, ut illos, qui â primi hominis morte ſepulti, & impoſterum ſepeliendi, reſuſcitaret, & ipſis liberum ex ſepulchris exitum præſtaret; agnus eſt mactatus, ut leo de tribu Juda victor, reſurgeret. Atq; ita gloriosè ſurrexit noſter victor. Surge & tu ô homo, imprimis tu ſtudioſa juventus, quæ ſæpius, proh dolor! in peccatis dormis & ſomnias. Varius ſomnus multorum ſæpè oculos occupat, & quidem ſomnus ebrietatis, ne videant, quid ſit ſobrium, ſomnus libidinis, ne videant, quid ſit caſtum, ſomnus iracundiæ, ne videant, quid ſit manſuetum, ſomnus inobedientiæ, ne videant, quid ſit obſequium, ſomn⁹ reputationis, ne videant, quid ſit ſubmiſſum, ſomnus otij, ne videant, quid ſit ſtudium. Excutite ſomnum, vos, qui tali ſomno eſtis ſepulti; ex tenebris veſter Salvator ſurrexit, & vos ex tenebris, quæ vos excæcant, ſurgite, ut Chriſtus vos illuminet, Qui maximum illud ſaxum ſepulchri orificio admotum victor penetravit; nec vos curetis ſaxea illa, quæ mundus & diabolus vobis obijciunt, impedimenta. Poſtulat hoc Paſchalis hujus feſti feſtivitas, & paterna admonitio, cujus contemtores Nemeſis divina comprehendet, propria conſcientia torquebit, & magiſtratus pænâ ſeverè cöercebit.